

Sulteføde ved Jeres forbandede Væve? Saa se selv, det er Løgn med de Hasper, som vi ikke vil sætte paa, for her er slet ingen Hasper paa det Vindue her, som Barnet faldt ud af, og selv om der havde været Hasper spiller det ingen Rolle, for hele Sprosseværket er den bare Raadden-skab, og havde Barnet ikke faaet Vinduet op, saa var det faldet gennem Ruden."

"Er De Barnets Bedstemor?" spørger Fabrikantens Frue frygtsomt.

"Ja, vel er jeg det," svarer den gamle udfordrende. "Og det er ogsaa mig, som har sagt, at min Datter ikke skal gaa paa Fabrikken, før den lille er i Jorden."

"Er der ikke noget, jeg kan hjælpe Dem med?" Den unge Frue føler sig ligesom paa Anklagebænken overfor Moderens stumme Sorg, og Bedstemoderens Vrede.

"De?" — "Fabrikantens Frue farer sammen. Saa megen Foragt har der ligget i dette ene lille Ord.

"Nej — blandt De Dem bare ikke op i vore Sager. Vores Dag kommer ogsaa engang, og da skal vore Børn ikke være daarligere værnede end Deres forkælede Unger!"

"Men her maa jo gøres noget, for at denne Ulykke ikke skal ske mere —"

"Det skulde De ha' tænkt paa noget før, nu er det for sent. Gaa De bare hjem og slid Deres Silke, som vi maa betale med Liv og Helsen. Deres Almisser gør ikke det døde Barn levende igen."

"Havde jeg bare vidst..." hvisker den unge Frue sønderknust Hun har aldrig følt sig saa lille og ringe som her i denne fattige Stue, overfor disse to forurettede Kvinder.

"Nej, I ved ingen Ting, det er rigtigt!" bider den gamle hende af. "Vidste I rige Fruer lidt mere om os Arbejderkvinder, som maa staa og slide for Jer, mens Børnene gaar for Lud og koldt Vand derhjemme; — vidste I, hvad det vil sige midt under Arbejdet at komme til at tænke paa, at nu falder ens Barn maaske ud af Vinduet eller ned af Trappen, eller bliver brændt levende op, saa kunde det dog være en og anden iblandt Jer havde saa megen Menneskekærlighed i Kroppen, at I ikke lod Jeres Mand i Ro, før han havde gjort sin Pligt mod os Arbejdere. Men I ved ingen Ting, I forstaar ingen Ting, uden at strø om Jer til Jeres Skidt og Stads med de Penge, I tjener ved at udbytte os og vore Børn."

Da Fabrikanten den Dag vender hjem fra Fabrikken og vil kysse sin Hustru paa Haanden, som en Hyldest til Hjemmets Skytsengel, sker det uheorte, at hun trækker sin Haand til sig og ser ham stift i Øjnene, som hun aldrig før har set paa ham.

"Rør den ikke," siger hun heftig og føjer til, idet hun lader Kniplingslommeterklædet glide hen over Haanden. "Der er Blod paa den — Barneblod."

Den evige Fred (Pax æterna).

"Forjættede Land... Imod Dig jo drog
Korsridderens Hær tilforn, naar Korset de tog.

Er Ridderne døde?... Kvinder kom her!

I ene kan løfte Kors mod Sværd.

Tag Korset igen!... Lad dets bløden-
de Mærke

Os lære engang, at de Svage kan blive
de Stærke.

Drømmen om Fred... O skælvende
Haab,

Løft gennem Kvindernes Mund vor
Bøn til et Raab!"

Med disse Verselinier slutter den Prolog, som Sophus Michaëlis har skrevet til Paladsteatrets nye store Filmsskuespil, forfattet af selve Generaldirektøren Ole Olsen.

Vi Kvinder kan naturligvis ikke andet end kvittere med Tak for den Tillid til vor Magt, som giver sig Udtryk i disse Linier, og som er Skuespillets bærende Tanke: at Kvindernes Indgriben under Korsets Mærke skal gengive Menneskene Verdensfreden. Tanken virker dog mere ny end overbevisende. Kvinder, der har sat sig ind i Vanskelighederne ved at forlige de modstridende Interesser, som har ført Nationerne op i denne tilsyneladende uløselige Konflikt, vil næppe af deres Følelser lade sig henrive til at tro, at en Fredsexpedition af sløromvundne Dejligheder med Korsets Mærke paa Panden vil kunne bøje de stridendes Sind igen mod hverandre. Karakteristisk er det at lægge Mærke til, at medens denne Krig har gjort mange Mænd til Drømmere og Følelsesmennesker, har den gjort mange Kvinder nøgterne og skeptiske. Vi skænker med Glæde Mændene alle deres Lovprisninger og Til-

lidsforsikringer for den eneste Handling at give Kvinderne Delagtighed i Styret indenfor *alle Lande*. Saa længe de ikke tør vise os denne Tillid, vil dette Kvindernes Korstog mod Fredens forjættede Land vedblive at være kun en skøn, opbyggelige Film, egnet til at fylde Teatrets Kasse med Penge, men ikke et kritisk Publikum med Tillid til Forfatterens egen Tro paa en saadan Løsning. Ikke som *Korsdragere* men som *Vaabendragere* for den sunde Fornuft skal Kvinderne gaa imellem de rasende Bersærkere og afvæbne dem for alle Tider — men det vil unægtelig tage længere Tid end den Rundrejse mellem Nationerne, hvormed Stykkets Heltinde klarer Vanskelighederne. "Den evige Fred" er en *smuk og seværdig Film*, men den bør heller ikke tages for mere.

e.—e.

Litteratur.

Hindhedes Dyrtidskøgebog er udsendt i 17de Oplag. Netop for Tiden vil den sikkert kunne være Husmødrene en værdifuld Hjælp til at føre Husholdningen paa den mest økonomiske Maade. Dette Oplag indeholder ogsaa — ligesom det tidligere — en Række Opskrifter paa billige Kødretter samt en Spiseseddel for Gigtpatienter.

Ernst Kaper: Tysk-dansk Ordbog.

Johs. Magnussen, Otto Madsen og Hermann Vinterberg: Engelsk-dansk Ordbog.

Begge disse Ordbøger hører til Rækken af de billige To-Kroners Ordbøger, som Gyldendalske Boghandel for 15—16 Aar siden paabegyndte Udgivelsen af til Værn imod de mange importerede udenlandske Ordbøger, hvormed vort Bogmarked dengang var oversvømmet.

Disse To-Kroners-Ordbøger er ganske vist i første Række anlagt med Skolerne for Øje og søger at tilfredsstille disses Krav, men har tillige ved deres righoldige Ordforraad, ved den omhyggeligt nuancerede Gengivelse af et Ords forskellige Betydninger og ved det anseelige Antal Eksempler Interesse for det store Publikum. Paa alle disse Omraader yder de både kvalitativt og kvantitativt langt mere end de billige udenlandske Ordbøger.

Hver af de her nævnte Ordbøger er nu trykt i ikke mindre end 80,000 Eksemplarer.